

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIÉS SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn: pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm. atrassats des 2.º tom.....	0'65	»
Id. id. des 1.º tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'35
	1 any.....	3'25
Dins Espanya.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

SES SÒGRES D'AVUY EN DIA.

Estimaran els qui m' coneixen a fondo que jo m' ocupi de ses sògres, essent axí que no som tengut sa desgracia de tenirne may; y dich desgracia en lloch de ditxa, perque consider qu' es tení sògra es una de ses més grosses calamitats de que mos podem veure rodeltjats en aquesta peregrinació que mos hem empenat, seguint tradicions antigues, a dirli vida; y que no es més que un ximple desterro a n' el qual mos hi passam uns quants anys de infortunis heroseats per sa bella floreta de sa felicitat somiada que desde enfóra mos brinda a que la cerquem, fojintmos sempre, y que nòltros ignorants volèm cobí. Més abans de qu' arribi s' hora de sa somiada ditxa, pegam travalada, y la Mòrt, aqueixa companera que sense sèbre es perque detestam; alsa sa faus homicida; mos fer y mos torna a sa terra d' hont haviam sortit amb so cor plè d' ilusions y farts de desengañs.

Però siguem curts, tiremmos de bot y boley a parlá de ses sògres, pues aquest es s' objecte d' aquest articlet y no es de discuti sobre es mistèris del mon, d' els quals no n' treuriam més que confusió, pues axí sol succehí a n' es més inteligents que tractan de discutí amb que consisteix s' humanitat.

Alguns de vòltros, amichs lectors, quant heu lletgit es comensament d' aquest article haureu esclamat: ¡Ja u ets ignorant! ¿si no n' has tengudes may de sògres, com pòts sèbre si son bones ó dolentes?

A n' es qui tal digan los vatx a esplecá es mèdis de que m' som valgut per conexerles sense tení necessitat de cargarme un viafge tan pesat.

Desde es méus primés anys axí com es naturalistes se dedican a estudiá es caracte, sa vida y costums d' ets animals, jo, seguint una retgla consemblant, me som dedicat a estudiá ses sògres, que mirades baix d' es punt de vista rutinari no son més qu' una variació d' animals

amb coua, salvo si ánima racional que Deu los doná perqu' es diferenciassen des demés, y algunes escepcions notables.

Ses sògres d' avuy en dia, ja no son aquelles conseyeres véyes educades a s' escola de sa moral, que quant morían eran plorades de tothom; passant d' aquest mon a s' altre amb so cor y sa consciencia nètas com un crestay, sense havè tacat may es séus morros amb sa mentida, es a dí, sense havè desjectat es gènre y murmurat d' es vehins com solen fé algunes que per desgracia de s' humanitat, de sa civilizació, y de sa moral, trapijjan sa terra des nòstro planeta espargides aquí y allá com una bandada de virores verinoses pròntes a doná metzines a n' es més bòn subgecte del mon que s' acostí en torn séu.

Avuy en dia ha desaparecut sa gent antiga.

A n' aquest sigle de ciències y d' ilustració, la major part de ses sògres son d' una altra casta.

Educades a s' escola de sa batxillería, surtan batxilleres de tres classes, que son:

Batxilleres de primera classe, ó batxilleres majós.

Batxilleres de segona classe, de calseta ó portalet.

Y batxilleres de tercera classe ó batxilleres de camp.

A sa primera classe ó a ses batxilleres majós, perteneixen ses señores de qui fa fé, es es dí, ses qui duen manta amb vél.

Aquestes murmuran des germá prohibisme a dins ca-séua, y sinó escoltau aquest petit ecsemple que podria serví de peu p' es comensament d' una novèla històrica, perque té més d' històrich que de ideal.

—¿Has vist el señó Miquèl? (deya sa señora M. a Dona Jaumeta S.) ¡Jesus, quin capell! fins en so durló es coneix qu' es pagès.

—¡Vaja un betsó! (afagia Dona Jaumeta,) s' ha empenat a volè pareixe pinxo, y com més vá més bagòt pareix.

—Mirse, Jaumeta; dues fiyes tench y consentiria en qu' es quedassen fadrines si s' havian de casá amb éll.

—¡Vaja un tipo! Si l' ha reparat, s' altre dia, es derré pich que vengué, duya es capell nou y es jach véy; ben pentinat y camia bruta... Bé; jo crech que no n' té altre.

—Vaja un pobil; y me diga, Dona M., ¿de que fa aquest Tenorio de fitxes?

—De malfané.

—¿Y son pare?

—Es empleat.

—¿Que té hazienda?

—Deu a sa ténda.

—¿Vòl dí no es rich?

—Ni heu será may.

—¿Y que no estodiava per pilòt?

—Heu va deixá ja fa temps, y ara cada dia fá uns contes nous.... S' altre dia volia essè lo qu' es son pare; després va variá de cantet y digué que volia un altre empleo.

—Jo crech que té bò, y l' emplearán.

—No heu crega; ¡qu' ha de tení ningú el pòt veure ni l' pòt sofrí; sòls no sap posá es séu nòm, y un mal lletgí del tot! Es un tronera, un malfané. Vaja, em crega no l' puch sofrí.

(Dilinch... Dilinch).

—Calli, ... ¿que tòcan? ¿Qui deü vení, Catalineta?... Corre a obrí.

Entra sa criada y diu qu' es Don Miquèl.

—Digalí que passi.

Entra Don Miquèl, saluda cortesment; Dona M. s' axéca, li dona sa má, li pregunta per sa familia y el fá séure a una butaca.

Dona Jaumeta, se despedeix de Don Miquèl, besa a Dona M. y s' en va.

II

Sa sògra (en pensaments) amb molta dulsura diu a Don Miquèl:

—¿Que tal? ¿que tal, Don Miquèl? ¿com ha campat aquests dies? ¿com es que no s' deixa veure per aquí?

—Som passat un parey de dies a fóra amb uns quants coneguts.

—¿Coneguts ó conegudes? Vaja, vaja, ja m' pens jo que vostè estima més está a una altre part que no vení a veurermos a nòltros!

—No señora, molt al contrari, quant

estich amb vostres me consider més felís que may.

—Gracies p' es *galanteo*. Y me diga: ¿Seria capás de provarme lo qu' ha dit?

—Sí, señora; jò sempre estich dispòst á prová ses paraules que gast.

—Y si jò, abusant de sa confiança qu' es caracte de vostè m' inspira, li ecsigia una còsa.

—Ley concediría molt gustós y tendria una gran satisfacció en s' otorgarli lo que 'm demanás.

—Y si lo que li demanás fos un poch difícil de cumplí per part de vostè.

—M' esforsaria lo possible per complaurerla.

—¿Y si li ecsigia que no tornás à veure à Dona Jaumeta?

—Si me digués en que se funda y jò véya que tenia rahó, no hey tornaria.

—Veu còm ja varia de cantet.

—Dispens, jò no vary may de lo que dich.

—Mirse; jò ley diria en que me fund, però còm sé que vostè té es genit tan curt, estich segura que s' incomodaria, y jò li vuy evitá un disgust; y à més d' axò, que no mòga un escándol.

—Però, señora, ¿de qu' es tracta?

—¡Ay, Don Miquèl! si jò ley deya: pero nó, no seré jò sa que ley diga, perque veitx lo que succehiria, y li vuy evitá un enfado. ¡Si jò li deya lo qu' ha dit de vostè!

—Però, señora, ¿qu' es axò qu' ha dit de mí aquesta desvergoñida?

—¡Ay, Don Miquelet! Si no més fos estat ella, y si jò li deya lo qu' ha dit sa séua fiya, si qu' heu estrañaria més. Jò, francament, Don Miquèl; sa mare, sí; però sa fiya, no l' haguera considerada may tan xarradora.

—Però, señora; me diga qu' han dit, m' ho diga per favó, que jò li assegur que los faré sèbre qui som jò. M' ho diga.

—No señó.

—M' ho diga; ley deman per favó; en nòm de lo que més estima en aquest mon, en nòm de s' amistat franca que mos uneix.

—No pòt sè, no ley puch dí; perque veitx que vostè los mouria un escándol, me destaparia, sabrian que jò heu he dit y no vuy que 'n pugan tatxá de xarradora còm à elles.

—Per favó, Dona M.; no 'n fassa sofrí més; em diga qu' han dit, no més vuy sèbre de que son estat capasses aquestes vayveres, y li promet que no la destaparé ni hey tornaré pús. ¡Ley jur!

—¿Me promet que no 'm destapará?

—Ley jur, li he dit.

—Ydò, ha de sèbre qu' avuy dematí son venguds mare y fiya, no sé còm es estat que sa conversació ha recayguda demunt vostè, han comensat à dí qu' era un calavera, que totes ses atlòtes s' en reyan, que ningú el volía, qu' havia deixat sa carrera per vago, y per acabá prest ha afagit sa jove: «Mirse, Dona M.; consentiria à quedarme per tia si m' ha-

via de casá amb ell;» y moltes còses més qu' ara no 'n vénen à sa memòria; fins à tal punt, qu' han arribat à dí que desde que 'l conexian à fondo los feya més nòsa que compañía.

—¡Ah, grandíssimes noningunes! (esclamá Don Miquèl,) ¿y es estat aquesta batxillera de jove sa qui ha dit tot axò?

—Sí, señó; sa jove més que sa véya; bé, totes dues hey posavan dita; fins à n' es punt de que tan cansada estava de sentirles qu' he dit que tenia que sorti de visita à fi de que s' en anassen.

—Mirse: jò li assegur que s' en apenedirán, en particulá aquesta jove trpassera. Me dispens lo que dich, perque pareix mentida qu' una atlòta tan jove y tan ben educada duga demunt es séu front espayós pintada sa castedat y à baix de sa clòsca hey tenga sa batxillera tan desarrollada. Ja han acabat de veurem més, ni blanch ni negre, perque à mí no més m' en fan una.

—Mirse, Don Miquèl, no 's crega que jò ley haja dit perque no hey vaja. Jò crech que vostè pòt comprendre que no hey tench interés ningun, y que si ley he dit es estat únicament p' es séu govèrn y al mateix temps perque sabés qui son elles.

—Gracies, Dona M., jò ley agrahiré eternament de que m' haja advertit, y d' aquest mòdo evitaré es qu' es rigan de jò de sa manera que s' en han rigut fins ara. Y ara, Dona M., si m' ho permet me retiraré perque m' espera un amich à casa y vuy essé puntual.

Dona M. s' axéca, li torna doná maneta y Don Miquèl saluda y s' en vá.

III.

A n' es pochs moments d' haverse 'n anat Don Miquèl, entra Dona Tereseta fiya majó de Dona M.

—¿Que tal? ¿que tal, Tereseta? ¿L' has vist de quin mòdo ell mateix es caygut dins es pou des méus engaños?

—¡Ay, mamay! ¿y está segura qu' amb lo que li ha dit ja no hey tornarà à visitarles?

—Sí, fiyeta méua, pòts descansá amb tranquilidat que no hey tornarà perque en cas de qu' hey tornás, veuria que Dona Jaumeta el mira amb indiferència, perqu' estich segura qu' amb lo molt que ley som desjectat no 's possible que el tracti de sa mateixa manera que 'l tractava abans, y amb un poch d' indiferència qu' ell en anarhí conegués, no hey tornaria perque creuria qu' es vèra s' emblanquinada que li he dada.

—¿Y no haguera anat milló, que jò li hagués dit qu' estava gelosa?

—No, fiyeta méua, perque d' aquest mòdo haguera conegut que tú l' estimaves y hauria estat molt més mal de ferló deixá; lo qu' amb so fil amb que 'l som embolicat estich segura que no s' en desembolicará.

—Però, mamay, y si ell torna à ca-

séua y descubreix ses mentides que vostè li ha dites y ses qu' ha dit à Dona Jaumeta, veurá que vostè es una embustera, y seria capás de picarsè y no torná veni; y si tal succehia, si ell fos capás d' olvidarme; ¡mamayeta méua! jò no podria resistí y me moriria. Sí; me moriria, perqu' avuy qu' he estada amagada derera sa cortina es temps que vostè embusteretjava, me parexia mentida que pogués agontá més temps; y si no fos estat per ferla quedá malament, haguera sortida per conversá amb ell.

—Ydò, mira, Tereseta; may t' atrevesques à declararhí amb claredat lo que sents, perque desgraciada de tú si ell arribás à sèbre que l' estimes tant, y que sofreixes quant no 'l véus. En sabrerhó ell, se riuria de tú, còm scülen fé molts de fadrins d' avuy en dia. Perque has de sèbre, Tereseta méua, que s' homo es un ser insaciable que no 's cansa may de demaná pròves una derrera s' altre, y quant las té, quant ha arribat à cohí sa floreta de sa ditxa qu' havia somiada; es torna més egoista, més absolut, fins à n' es punt que mos subjècta de tal manera, que mos fá esclaves des séus capritxos. No 't recòrdes, Tereseta, d' aquella pregunta que publicá *En Duley* à L' IGNORANCIA, que deya: «¿Que es lo que deu havè de fé una dòna quant vol qu' un homo l' encalsi?» Y à n' es número que seguia deya sa solució: «Fugí correns.» Heu has entès, Tereseta; fugí correns, deya, y aquest es es mèdi milló per pescá un *pollo* còm Don Miquèl. Fugí en essé s' hora; demostrarli un genit incomprendible, es es dí, un coret alegre y ignorant còm es d' un aucellet, y un caracte dols y melancòlich à n' es mateix temps. D' aquesta manera, suspirant y fingint alguna qu' altre vegada, s' alcanza un bon partit. Ara, Tereseta méua, que ja t' he donat una mica de llissó d' aquesta tragèdia qu' es diu amor, vés à n' es tocadó à compondrentè un poch es cabeys, y posa 't també un poch de vinagre de ròses; d' aquell que jò me pòs, perqu' es molt segú qu' axí còm no t' ha vista avuy, torni es decapvespre per veure 't. Vaja; fé via; (besanilla à n' es front,) avuy et tròp més guapa que may; arretglet prest y quant t' hajas posat *polvos* y vinagre de ròses, pareixerás molt més hermosa, serás còm un xerafinet. Des vinagre de ròses posatèn un poch p' es morios y quant ell vendrá se desfará en galanteos diguent: «*Son tus labios de coral*» y te trobará encantadora.

Sa fiya besa sa mare y l' abraça; presentantli es front, perqu' ella hey estampi una besada, y fét axò se retira à n' es tocadó.

IV.

Aquí acaba sa tragèdia de ses batxilleres majós ó de ses sògres de manta amb vél. Ara que vos heu fét carrech de lo que son capasses, únicament amb pò-

ques paraules, seguint sa costum des novel·listes, me falta explicarvos es desenlats d'aquesta escena dramàtica que té més part d'històrica que d'idealitat.

Dona M., que durant es curs d'aquest article ha figurat com heròina y es es personatge que més hem nombrat per pintá ses sògres tal qual son; estant còsint amb sa màquina de Singer, devora es balcó, li pegá un mal ayre que la me deixá amb sa boca tòrta, que més bé que sògra, perexia una d'aquestes véyes fantástiques que surtan à representá en ets escenaris.

Sa séua fiya, digna de milló sort per ses bones qualidats que l'adornavan, la deixá Don Miquel; y després d'havé perdut es temps y sa llavó esperant un partit un poch regulá, s'es casada amb un empleat que per aumentá es caramull de desgracies, es quedat cessant fa uns quants dies.

Dona Jaumeta, després de mil emblavins, y de posá adornos à sa séua fiya, fentla aná de balls y de saraus, ha lograt casarla amb un carabinero andalús, que segons comentaris, les deverteix à palos à totes dues; esclamant cada vegada que vénta sa véya:

—De esta manera se enderezan las suegras de mi tierra.

En quant à Don Miquel s'es quedat fadri algun tant desenganat del mon, amb un poch d'esperienca més de sa que tenia abans; y ara en parlarli de Dona M., esclama:

—Era lo més regulá, perque, de sògra y cá no hey ha que fiá.

Un altre dia quant fassa publicá ses sògres de segona classe, batxilleres de calseta ó portalet, vos promèt fervos riure à betzef.

M. DULEY.

VERGOÑA Y DESCARO.

—¡Adios, Pere Antòni!

—¡Hola, Bartomeu!

—¿Còm te va la vida?

—Bé; gracies à Deu.

—Digués: ¿y sa téua Camina esclent?

—Sí; lo qu'es per ara.....

—Ja n'estich content.

Y diguesmè: ¿Y encara T'enquantres fadri?

—Sí; ¿y tú còm te tròbes?

—També 'm trèb axí.

—¿Y que no festetges?

—¡Ah, fíyet! no m'en parls, Perque en pensarhi De vergoña m'als!

Y es de mí mateix

Que n'estich cremat.

—¿Còm?—Perque coratge Sempre m'ha mancat.

Quant veix una atlòta
A qui tenga amó,
Ma cara se posa
D'un altre coló.

Si tract d'arrambarme
A festetjarlè,
Es méus ossos cruixen;
Me manca s'alè.

Es pèus me tremolan
Còm un que se mòr;
Gròssos salts me donan
Ses ales des còr.

Sa boca s'axuga,
S'entèlan ets uys,
Y tench tots es pòros
De suhó remuys.

Quant som à devòra
Que vuy investí,
Ses cames me diuen:
«No anam per aquí.»

Ses oreyes siulan
Y se fa precís
No aturarmhi amb ella
Y passá de llís.

Som del tot un jove
Molt empagahidó:
En veure una atlòta
Ja mud de coló.

Es més gròs reparo
Que tench d'anarhi
Es, que devant ella
No sé que dirli.

—Yddò, jò al contrari,
Som just al revés:
Tú no tens descaro
Y jò en tench demés.

En veure una atlòta
Ja hey corr abordat,
Y es séu amor pronta
Li tench demanat.

Amb quatre mentides
Y embuys à volé,
Qualsevòl donzella
No sab que fersè.

Sos pares se tèmen
Que som polissó
Y prònta me donan
Passapòrt de nó.

Més tan pòca còsa
No 'm deixa aturat;
Jò convèrs amb ella
Un pòch d'amagat.

Y quant l'he posada
Alta de barret,
Ben enamorada
La deix en porret.

M'en vaitx à un' altre
Y fas lo mateix.....
Y amb tantes mudanses
Gaudeisch y engreix.

Segons es méu conta
Ja n'he festetjat

Més d'una trentena
Sense está aturat.

Ara que comènsan
A coneixermè,
Totes me fan barres,
Morros à volé.

En Tresquelestotes
De nòm m'han posat;
Y jò pens depressa
Que no 'l m'han errat.

Axò es es méu viure;
Tu ja 'u veus, Tomeu;
«Qui no té vergoña
Tot lo mon es séu.»

¡Vamos, atlotetes,
Pensauhi molt bé
Quin d'aquests dos joves
Per casá convé!

Jò ja sé que vòltros
Molt més preferiu
Aquells gallets joves
Que fan es cap viu.

Y qu'amb parauletes
De molta dolsó
Y finura, eus mòstran
Cariño y amó.

No mirau cap mica
Si té bens ò mals
Ni en lo que vos diuen
Si es vé ò si es fals.

¡Estau ben alèrta
A n'els qu'han rossat
Amb moltes atlòtes!
¡Teniu feredat!

Y no vulgueu sèbre
Aquests tals quins son;
Que solament cercan
Disfrutá del mon.

Heu de volé sempre
Entregá sa ma
A n'els vergoñosos
Que no fan xarrá.

Mirau als hòns sempre
Còm s'òr entelat
Qu'amaga sa séua
Bòna qualidat.

Més després que 'l fregan
Se torna brillant,
Y sempre es séu brillo
Se mòstra llampant.

Aquells calaveres
Son còm es llautó,
Que pareix gran còsa
Quant té lluentó.

Y molt lleitx se torna
Per pòch que 'l palpeu,
Sempre es tona nègre
Per més que fregueu.

Per lo tant atlòtes
Qu'estau festetjant,
Per no caure en tèrra
Mirau sempre envant.

Aquests dos exemples
Que vos he donat,
Voldria aprengüesseu
Amb gran voluntat.

Que'n que jò me tenga
Per molt ignorant,
Vergoña y Descaro
Vaitx diferenciant.

FEROSTAS.

XEREMIADES.

A n'es qui no creyan amb so carril
de Mallorca los feym à sèbre qu' es tren
qu' arribá despuys ahí dematí, arribá à
dú trenta quatre carruatges, entre va-
gons, cotxos y demés.

¡Y n'hi ha qu' encara el miran com
una jugueta!

Quantes travalades han fètes pegá
aquelles dues portetes qu' hey ha ubèr-
tes demunt es pís de ses nòves vòltes de
sa Plassa nòva?

Voldriam sebrerhó per cèrt perque
hem ubèrt sobre aquest punt un conta
corrent à s' Ajuntament de Palma.

Pe sa Pobra fa quinze dies que ver-
man, y uns quants que ja han tastat es
ví novell.

Es qui hajan mesté verdet per pintá
persianes hey pòden aná à comprarnhi.

Es camí de Felanitx à Manacò, aquell
en el qual hey va havè s' altre dia una
desgracia, está de lo més espeñat, apesá
de lo molt transitat qu' es avuy en dia.

¿No hey hauria una bona persona que
tengués llástima d' ell?

EPIGRAMES.

—Viú aquí un tal Don Ramon!
Que fa pòch temps que morí?
—No señó; vaitx sentí à dí.
Que s' en aná al altre mon.
—¿Qu' es molt lluny?—Jò no 'u sé.
—¿Com el podria trobá?
—Tirantse vostè à la ma.
—Moltes gracies.—No hey ha de qué.

Per fogí de fam y feyna
Es qui jau aquí es casá;
Y amb una dòna topá
Que mirau si era mal eyna
Que molt prest l' endiumenjá.
Tenia tan males mañes
Y tants mals mòdos d' obrá,
Que 'l pòbre hòmo se cansá
De veure à ca-séua bañes
Y se deixá d' alená.

ELL.

COVERBOS.

Axò era un señó amb barba molt llar-
ga que tenia assegut demunt es séus
jonoys un ninet de cinch ams.

Es nin juguetetjant amb una capsa de
mistos li encengué sa barba.

—¿Qu' has fèt? (deya sa mare al temps
que s' homo corria tot encès.)

—No s' axecava, y mos han cridats à
diná fa un quart.

Aquest nin no anava de contempla-
cions.

Hey ha comerciants tan místichs y
tan afectats de rapá altás à sa séua ma-
nera, que cada dematí quant s' axécan
preguntan à n' es séu dependent:

—¿Has posat farina à n' es sucre?

—Sí, señó.

—¿Y arena à n' es prebe?

—També.

—¿Y erbassana à n' es tè?

—¡Ja's de rahó!

—Perfectament. Ara vestit y anirem
à missa à Sant Nicolauet.

Passava per un carré de Ciutat un
señó de moltes patilles y llarga levita, y
una criada qu' havia rebut carta des séu
pòble s' hi acostá, y li digué:

—¡Señó! ¡señó! ¿Me faria favó de lle-
girme aquesta carta?

—¿Y perque no, hermosa?

Es señó agafá sa carta, l' obrí, la mirá
atentament y se posá à plorá.

Sa criada vejent qu' es señó plorava
cregué qu' era alguna desgracia de fa-
milia y se posá à plorá també.

S' enamorát, qu' esperava per casarsé
sa llecència des séus pares, cregué que
ley negavan y es posá també à plorá.

—Però, señó, (preguntá à la fi sa cria-
da,) ¿qu' es lo que diu sa carta que veitx
que vostè també plòra? ¿Escriuen que
monpare es mòrt?

—¿Que m' hi impòrta à mí ton pare
si's mòrt! Plòr, perque un señó com
jò..... y..... no sé lletgí.

CRIDES.

Don Jusèp Roig y Pizá, d' Alaró, deixá de rē-
bre p' es corrèu es números 165 y 166.

Don Bartomeu Ramonell, de Binisalem, no
ha rebut tampòch p' es corrèu es número 165.

Don Guillem Rebassa Pyre., de Seuvá, també
deixá de rēbre es número 167.

Es qui tenen demanats números atrassats de
L' IGNORANCIA y es qui tenen encarregada s' en-
cuadernació des toms publicats, pòden passá
per s' Administració d' aquest setmanari, Cade-
na de Cort, núm. 11, à recohí ses séues co-
mandes.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—No 'u admiras, Siòn, si teus res

de nou.

SEMBLANSES.—1. En que té guerra.

2. En que té arena.

3. En que té busques.

4. En que té cap.

TRIANGUL.—Moner-Mona-Mon-Mo-M.

XARADA.—Ca-bre-ra.

PREGUNTES.—1. Mesclat amb un altre.

2. Nòm.

3. Treguentla des calaix.

FUGA.—Gota à gota s' umpl sa bota.

ENDEVINAYA.—Un melicotó.

GEROGLIFICH.

DOBLÈS AMISTAT.

UN ATREVID.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una poma à una baldufa?

2. ¿Y un asesino à n' es fum?

3. ¿Y un que bat à un òrga?

4. ¿Y un malalt à una garba?

UN PETISCURRIS.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides

diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa,y sa 2.ª, un matrimoni d' objectes d' una casa; sa3.^a, lo que té es Moll; sa 4.ª, no té significat; sa5.^a, es cant des grí; y sa 6.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

XARADA.

Ma primera y ma tercera

Fan sa bona calidat

Que tenia sa lleona

Qu' es barevá l' any passat.

Sa segona tota sola

Es un signe musical;

Y el tot ciutat española

Molt fanera è industrial.

ONRELLIUG ACOR.

PREGUNTES.

1. ¿Quantes còses ha menesté una dòna per ca-

sarse y viure bé en s' hòmo?

2. ¿Qui es més sabi es qui creu havè trobat sa

sabiduria ò es qui la cerca?

3. ¿Qui ocupa milló lhòch en la sociedad un supe-

rió curt de gambals ò un inferió instruhit?

4. ¿Qual es es desitx que predomina à una per-

sona gelosa?

UN RONDAYÉ.

ENDEVINAYA.

Quant tench pols ningú me cerca

Perque llavò mòrt estich,

Quant no tench pols tots m' alaban

Perque som hermós y viu.

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)